

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 6 Φεβρουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 10

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πρέπει πρῶτα νὰ μεταφέρουν τὰ
ὀλικά στὸν ἰσοπεδωμένο χώρῳ ποὺ ἔ-
χουν ἐτοιμάσει ἀπὸ πρὶν ὁ Ἑρρίκος
καὶ ὁ Ἀνδρέας.

***

Πρώτη ἀναποδιά : Ὁ Βαρνάβας
τρέμει τόσο ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ προ-
σφέρῃ καμμιά ὑπηρεσία. Ὁ Ἑρρίκος
τοῦ δίνει τέσσερα μεγάλα σίδερα καὶ
τοῦ λέει νὰ τὰ μεταφέρῃ στὸ μέρος
ἀπὸ ὅπου θὰ πετάξουν τὴν βολίδα.

— Προπάντων ὅμως, πρόσεξε μὴν
τυχὸν καὶ κάνεις θόρυβο, τοῦ προ-
σθέτει.

Ὁ ἴδιος φορτῶνεται ἓνα χονδρὸ
σιδερένιο πάσσαλο, ἓνα πελώριο σφυ-
ρὶ καὶ δυὸ σκεπάρνια. Μὰ στὸ δεύ-
τερο βῆμα τοῦ ὁ Βαρνάβας ἀφήνει
τὸ φορτίο τοῦ νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὰ
χέρια τοῦ καὶ νὰ πέσῃ χάμω, κάνυν-
τας ἓνα δαιμονικὸ θόρυβο καθὼς χτυ-
πάει ἐπάνω στὶς πέτρες τοῦ δρόμου
καὶ κόβοντας ἀπότομα τὴν ἀπόλυτη
σιωπὴ.

Καὶ οἱ πέντε ἄνθρωποι ποὺ βρί-
σκονταν μπροστὰ στὴ σκηνὴ αὐτὴ
μένουν σὰν μαρμαρωμένοι. Ἡ ἀνα-
πνοή τους κόβεται. Καρφωμένοι στὶς
θέσεις τους ἀκούει μὲ ἀγωνία τὸν ἀν-
τίλαλο νὰ τοὺς ξαναφέρῃ πρὸ πλα-
τὺ καὶ πρὸ μεγαλωμένου τὸν σκληρὸ
καὶ μεταλλικὸν αὐτὸν ἦχο. Τοὺς φαί-
νεται πὺς θὰ ἔχῃ ἀκουστῇ ἓνα γύρω
σὲ ἀπόσταση πολλῶν χιλιόμετρων.

— Ἄλλο ἓνα τέτοιο φιάσκο σὰν
κι' αὐτό, ἀρθρώνει ὁ Ἑρρίκος, καὶ
σὲ λίγο θὰ μᾶς ἔχῃ πάρει καταπόδι
δλόκληρη ἢ χωροφυλακὴ τῆς πε-
ριοχῆς.

Τρέμοντας περισσότερο ἰκὸμη ἀπὸ
πρὶν ὁ Βαρνάβας μαζεύει ἀπὸ κάτω
τὰ σίδερα ποὺ ὄταν τὰ κρατᾷ ὀρθια

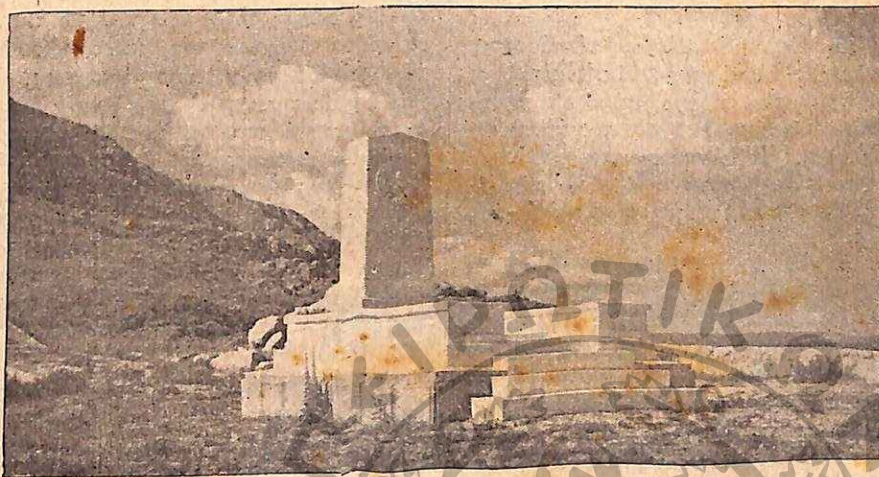
εἶναι τρεῖς φορές ψηλότερα ἀπ' αὐ-
τόν. Δοκιμάζει νὰ τὰ κρατήσῃ πλα-
γιαστά, μὰ τὰ χτυπάει ἐδῶ κι' ἐκεῖ
ἐπάνω στὰ δένδρα. Σκοντάφτει ἐπά-
νω στὴν Ἀντουανέττα ποὺ προχωρεῖ
μπροστὰ κρατώντας ἓνα φανάρι στὸ
χέρι καὶ παρὰ λίγο νὰ βγάλῃ τὸ μά-

τώνονται ὁ Ζᾶκ καὶ ἡ Ἀντουανέττα.

— Μ' αὐτὰ καὶ μὲ τοῦτα χάσαμε
σχεδὸν ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, λέει ὁ
Ἑρρίκος νευριασμένος.

Τὰ ὀλικά ὅλα αὐτὰ προσρῖζονται
γὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ πυργίσκου
ἀπ' ὅπου θὰ τινάξουν τὴν βολίδα. Τὰ
κομμάτια τοῦ εἶναι ὅλα ἔτοιμα καὶ
δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ τὸν στήσουν.
Ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀναλαμ-
βάνουν τὴν ἐργασία αὐτὴν ἐνῷ ὁ Ζᾶκ
καὶ ὁ Βαρνάβας θὰ πᾶνε ν' ἀνοίξουν

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ

Τὸ γραφικὸ ἀκρογιάλι τῆς Χίου μὲ τὸν τάφον τοῦ Ψυχάρη
Ἀνεκρινώδη ἀπὸ τὸν Χαμαιλέοντα

τι τοῦ Ζᾶκ Ναταλὶ ποὺ ἔρχεται ἀπὸ
πίσω τοὺς φορτωμένους μὲ φτυᾶρια
καὶ ἄξινες. Τὰ στήνει πάλι ὀρθια ἄλ-
λὰ ὕστερα ἀπὸ δυὸ βήματα τὰ πό-
δια τοῦ μπερδεύονται ἀνάμεσά τους
καὶ ξαπλώνεται φαρδὺς-πλατὺς χάμω
μαζὶ μὲ τὰ σιδερίκα τοῦ, χωρὶς εὐτυ-
χῶς τούτῃ τῇ φορᾷ νὰ κάνῃ τόσο
κρότο, γιατί ἔτυχε νὰ πατᾷ ἐπάνω
σὲ χόρτο καὶ σὲ χώμα μαλακό.

Ἔτσι ὁ Βαρνάβας μπαίνει σὲ ἀ-
χρηστία καὶ τὰ σίδερά τοῦ τᾶ φορ-

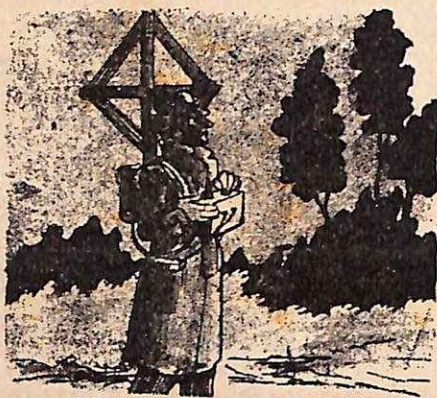
μὰ τάφῳ καμμιά ἑκατοστὴ μέτρα
παρακάτω.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ θυμίζει στὸν Βαρ-
νάβα τὰ χρόνια τοῦ πολέμου, ὅταν
ἦταν ὀρντινάντος τοῦ λοχαγοῦ Μπο-
ρέ. Ἐδῶ τὰ καταφέρνει καλύτερα
παρ' ὅτι μὲ τὰ διαβολεμένα ἐκεῖνα
παλιοσίδερα. Ἀναλαμβάνει τὴν διεύ-
θυνσι τῆς ἐργασίας καὶ σὲ λίγο ὀνο-
μάζει τὸν Ζᾶκ «ὕπασις» τοῦ.

Ὁ οὐρανὸς ἀπὸ μαῦρος ἀρχίζει
σιγὰ-σιγὰ νὰ γίνεταί σταχτὶς. Εἶναι

ή ώρα τέσσερις το πρωί. Σε μία ώρα το αργότερο πρέπει να ξεσπενδονισθώ ή βολίδα, αλλιώς κινδυνεύουν να τους δη κανείς και να τους ανακαλύψω κι αυτό είναι που φοβούνται περισσότερο από κάθε τι άλλο οι δυο νεαροί επιστήμονες.

Ο πύργος απ' όπου θα τιναχτεί η βολίδα—αν μπορεί κανείς να του δώσει αυτό το όνομα—είναι έτοιμος. Έ-

Ο Ζάκ Ναταλί έχει μεταμορφωθεί σε ζωντανό δέκτη ασυρμάτου με την αντένα στερεωμένη στην πλάτη του. (Σ. 82, στ. β')

χει έξη μέτρα ύψος και συνδέεται με ηλεκτρικά σύρματα με την τάφρο που έχουν σκάψει ο Ζάκ και ο Βαρνάβας. Τώρα δεν μένει πια παρά να μεταφέρουν τη βολίδα, κι αυτό δεν είναι άστοχο: Ζυγίζει πάνω από 200 κιλά.

Με κόπο μεταφέρουν οι τέσσερις άνδρες την βαρεία βολίδα. Επιτέλους φθάνουν στον πύργο και την τοποθετούν. Όλοι τους έχουν μεγάλο χτυποκάρδι. Η Άντουανέττα αναλογίζεται την ημέρα που έδωσε εξετάσεις για να πάρει το απολυτήριό της.

Η νέα τους φέρνει το κλουδάκι και ο Ανδρέας βγάζει από μέσα τον ποντικό που ο Βαρνάβας είχε πιάσει την προηγούμενη με τη φάκα στο υπόγειο. Έβαλε τον δύστυχο τόν ποντικό στο μπροστινό μέρος της βολίδας, στην ειδική καμινούλα που ήταν κατασκευασμένη ειδικά γι' αυτό τον σκοπό. Τον έδεσε μάλιστα και με μία ζώνη που κρεμόταν από το ταβάνι από δυο δυνατές χαλύβδινες σούστες, ώστε το τράνταγμα να γίνει με όσο το δυνατόν λιγότερο απότομο τρόπο.

Κάτω από την καμινούλα αυτήν ο Έρρικος βάζει σε κίνηση ένα γυροσκοπικό προωρισμένο για να δώσει στην βολίδα κάθετη κατεύθυνση και να την κρατήσει σταθερή σ' αυτήν. Από πάνω, στην κορυφή της βολίδας, βρίσκεται ένα αλεξιπτωτο που θ' ανοίξει την κατάλληλη στιγμή και

θα κάνει λιγότερο απότομη την πτώση της στη γη.

Η ώρα είναι πέντε και τέταρτο. Ο Έρρικος εξελέγχει για τελευταία φορά τα σύρματα που θα δώσουν τον ηλεκτρικό σπινθήρα και θα βάλουν φωτιά στο έκρηκτικό μίγμα και ύστερα τρέχει να συναντήσει τους φίλους του που έχουν κιόλας χωθεί μέσα στην τάφρο.

Τόση είναι η ανυπομονησία του που προτού ακόμη φθάσει φωνάζει στον Ανδρέα:

— Πάτησε το κουμπί!

Μά ο Ανδρέας δεν το κάνει γιατί ξέρει πως αν για κακή τους τύχη γινόταν καμιά έκρηξη ο φίλος του κινδύνευε να σκοτωθεί. Μόνον την ώρα που τον βλέπει εκπλωμένο κοντά του πατάει το κουμπί του διακόπτη και μεταβιβάζει στη βολίδα το ηλεκτρικό ρεύμα που δημιουργείται από τις μπαταρίες του αυτοκινήτου που έχουν πάρει μαζί τους.

Πρίν προφθάσουν να την δουν να πετάγεται, η βολίδα έχει κιόλας εξαφανιστεί. Ο πύργος απ' όπου πετάχτηκε έχει κι' αυτός χαθεί πίσω από ένα σύννεφο μαύρου καπνού που διαλύεται άργα-άργα.

Όστόσο ο Ζάκ Ναταλί μεταμορφωμένος σε ζωντανό δέκτη ασυρμάτου τηλεγράφου, με την αντένα στερεωμένη στην πλάτη του, τις μπαταρίες στην τσέπη του και τα ακουστικά σ' αυτιά του, παρακολουθεί την βολίδα στην πτήση της γιατί είναι εφοδιασμένη μ' έναν μικρό αυτόματο πομπό που όριζει κάθε τόσο σε τί ύψος βρίσκεται.

Δεν έχουν περάσει δέκα δευτερόλεπτα και ο Ζάκ αναγγέλλει πως το ανέδασμα της βολίδας έσταμάτησε. Μέσα σ' αυτό το ελάχιστο χρονικό διάστημα εξαντλήθηκε όλη η καύσιμη ύλη και η βολίδα έφθασε σε ύψος 33, 956 μέτρων.

— Τώρα ξανάπese στις δέκα χιλιάδες μέτρα, λέει ο Ζάκ, τώρα θ' ανοίξει το αλεξιπτωτο. Τώρα στις έπτά, τώρα στις τρεις.

Πέντε ζευγάρια μάτια σηκώνονται τότε προς τον ουρανό και εξαφνα η Άντουανέττα φωνάζει και δείχνει με το δάχτυλό της:

— Νά, νάτην, την βλέπω!

Πραγματικά εκεί που δείχνει διακρίνεται καθαρά μαύρος καπνός. Αυτό ήταν ένα στρατήγημα που το έφηρμος ο Ανδρέας για να μπορέσουν να διακρίνουν την βολίδα καθώς θα πέφτη. Και οίγουρα αν δεν υπήρχε ο καπνός αυτός τα μάτια τους δεν θα μπορούσαν να διακρίνουν τη βολίδα μέσα στην πρωινή ομίχλη.

Αφήνοντας τον Βαρνάβα, που οι κόποι, οι συγκινήσεις και η αγρύπνια είχαν παραλύσει έντελώς, οι τέσσερις νέοι όρμουν προς το μέρος όπου βλέπουν την βολίδα να κατεβαίνει, κρεμασμένη πια από το αλεξιπτωτό της.

Αίφνης όμως καθώς κατεβαίνει χάνεται πίσω από κάτι δένδρα, σε απόσταση ενός χιλιομέτρου επάνω-κάτω. Εύτυχως κι' αυτό το είχε προβλέψει ο Έρρικος. Γιατί μόλις η βολίδα έρχεται σ' επαφή με τη γη, ξεφεύγει από μέσα ένα μικρό μπαλλόνάκι και στέκεται μετέωρο σε ύψος 30 μέτρων σχεδόν όπου και μένει γιατί είναι ενωμένο με τη βολίδα μ' ένα σχοινάκι. Έτσι οι τέσσερις νέοι μπορούν να την βρουν εύκολα.

Ο Έρρικος έτρεξε γρηγορώτερα από τους φίλους του και προτού να τον φτάσουν αυτοί είχε τον καιρό ν' ανοίξει την καμινούλα. Τό θέαμα όμως που παρουσιάζεται τότε στα μάτια του τον γεμίζει φρίκη.

— Νά μην έρθη εδώ ή Άντουανέττα! Νά μην έρθη ή Άντουανέττα εδώ κοντά, λέει με μία φωνή βραχνή, αλλαγμένη.

Ο Ανδρέας ακούγοντάς τον πιάνει την νέα από το χέρι για να την εμποδίσει.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΦΩΛΙΑΣΤΟ ΠΟΥΛΙ

Τα χελιδόνια τα πουλιά
Στ' άνωφλια χτίζουν τη φωλιά
Και στη σκεπή την άσπρη,
Με χόρτο και με λάσπη.

Μέσα από μούσουλιν ογρή
Συνάει ο σπίνος ό,τι βρει
Και φορτωμένος τρέχει
Και τη φωλιά του πλέχει.

Ρίξες και τούφρες το μαλλί
Η καρδερίνα κουβαλεί,
Και, σά βαθύς τεχνίτης,
Χτίζει φωλιά δική της.

Πουλάρια χτίζουν τις φωλιές
Σε κούφια δέντρα, σε σπηλιές,
Θές φλώρος, θές σπουργίτι
Έχει δικό του σπίτι.

Μά εσύ, καλέ τραγουδιστή,
Φωλιά δε νοιάζεσαι—γιατί;
Κούκο καλέ μου, στάσου:
Πού τα γεννάς τ' αυγά σου;

— Νά χτίζω εγώ δεν εύκαιρῶ.
Τραγουδι θέλω να χαρώ...
Γεννῶ σε ξένον τόπο
Και βγαίνω από τον κόπο.

Αυγά κι' όν κάνω περισσά,
Ξένη φτερούγα τα κλωσά.
Μά ή Πλάση δε χωρίζει,
Και ξένον δε γνωρίζει!

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Αγαπητοί μου,

Ο ΜΟΛΙΕΡΟΣ ήταν ένας από τους συγγραφείς που έλάμπρυναν τον αιώνα του Λουδοβίκου ΙΔ'. Έγραφε κωμωδίες που πολύ τις γουστάρizαν οι σύγχρονοί του, από τον βασιλέα ως τον τελευταίο του υπήκοο. Όσο ζούσε, νομιζόταν απλά διασκεδαστικός, χωρίς μεγάλη αξία—την αξία που είχαν π: χ: ο Ρακίνας και ο Κορνήλιος. Αφοῦ πέθανε όμως, άναγνωρίσθηκε σαν ένας μεγάλος πραγματικῶς κωμωδιογράφος, έφάμιλλος του Άριστοφάνη, και σήμερα θεωρείται μεγαλύτερος, όχι μόνο από τον Ρακίνα και τους άλλους θεατρικούς συγγραφείς της εποχής του, αλλά κι' απ' όλους γενικά τους Γάλλους ως σήμερα. Έτσι ο διασκεδαστικός αυτός κωμωδιογράφος κατέχει μία κορυφαία θέση στην παγκόσμια Λογοτεχνία κι' οι φαιδρές του κωμωδίες — «Ταρτούφος», «Μισάνθρωπος», «Φιλάργγρος», «Άρχοντοχωριάτης», «Γιατρός με το στανιό», «Κατά φαντασίαν άσθενής», «Άμφιτρυών» και καθεξής—είναι από τα θάνατα άριστουργήματα των αιώνων. Ηθογραφούν μία εποχή, σατυρίζουν ανθρώπινες αδυναμίες και πάθη, παρουσάζουν τύπους και χαρακτηρισμούς αιώνιους, κι' ενώ έξωτερικά δεν είναι παρά έλαφρά, παιχνιδιάρικα κομμάτια, φάρσες πολλές φορές χονδροειδείς, έχουν βάθος όσο λίγα σοβαρά έργα.

Στο Βασιλικό Θέατρο παίζεται τώρα ο «Κατά φαντασίαν άσθενής». Η κωμωδία αυτή σατυρίζει έναν άνθρωπο που φαντάζεται πως είναι άρρωστος ενώ δεν έχει τίποτα, και ζη με γιατρούς, με γιατρικά και με το φόβο του θανάτου—μά τόσο πολύ, ώστε να θεωρή έλθρό του όποιον του λέει πως είναι καλά και θα ζήσει χρόνια—και συγχρόνως σατυρίζει και τους γιατρούς του καιρού εκείνου, άληθινούς τσαρλατάνους, που έκμεταλλεύονται την αδυναμία του δυστυχισμένου ανθρώπου—είναι και πλούσιος, βλέπετε—κι' αντί να τον αφήσουν ήσυχο να χαρή τη ζωή του, τον κρατούν στην πλάνη πως είναι έτοιμοθάνατος. Ο κατά φαντασίαν αυτός άσθενής έχει παντρευτεί χήρας μία νέα γυναίκα, που φαντάζεται πως τον αγαπά, ενώ ή πονηρή εκείνη δεν βλέπει την ώρα να πεθάνη για να τον κληρονομήσει και μία κόρη από τον πρώτο του γάμο, που θέλει και καλά να την παντρεύη μ' έναν ήλιθιο γιατρούδαχο—μόνο για να χήν κι'

ένα γιατρό μέσα στο σπίτι του, στην οικογένειά του—ένῳ εκείνη θέλει να πάρη άλλον, έναν καλό νέο που τον αγαπά. Έχει όμως και μία έξυπνοτάτη, τετραπέρατη υπηρέτρια. Κι' αυτή, με διάφορα τεχνάσματα, κατορθώνει να τον κάμει να ιδῇ πως ή γυναίκα του είναι μία υποκρίτρια, πως ή κόρη του μόνο τον αγαπά άληθινά, και να συγκατατεθή στο γάμο της με τον καλό νέο, με τη συμφωνία μόνο να γίνη... γιατρός. Στο τέλος, κατά συμβουλή του άδερφου του, γίνεται γιατρός... ο ίδιος ο κατά φαντασίαν άσθενής κι' έτσι γιατρεύεται... από τον εαυτό του.

Α, τί γέλια που κάνει ο κόσμος με τις σκηνές αυτής της φάρσας! Είχα πάει σε μία άπογευματινή. Το θέατρο κατάμεστο. Άνάμεσα στους μεγάλους και πολλοί μικροί—το έργο δεν είναι «κατάλληλο»—που γελοῦσαν με την καρδιά τους. Κοντά μου καθόταν ένα κοριτσάκι δέκα χρονών, και μαθητριούλα της Γ' του Δημοτικού. Τί έξυπνη που ήταν! Όλα τα καταλάβαινε. Γελοῦσε, όχι μόνο με τα χοντρά της φάρσας, αλλά και με τα λεπτότερα εύφυσολογήματα. Έσχολλiζε δυνατά. Κάθε τόσο, καθώς άκουγε τον ήρωα να λέη τις παλάβρες του για την άρρώστεια του, φώναζε: «τί βλάκας! τί βλάκας!»

Μάντευε ακόμα τί θα γίνη παρακάτω. Και τη στιγμή που ο ήρωας εξαπλώνεται να κάνη, κατά συμβουλή της υπηρέτριας, τον πεθαμένο, για να ιδῇ τί θα έκανε ή γυναίκα του, ή μικρή φώναζε: «Ω, δυστυχία της! τώρα θα πῇ δόξα σοι ο Θεός, θα την άκούσης εκείνος και θα τη διώξη!» Αυτό δηλαδή που γίνεται. Τόσο καταλάβαινε τί έβλεπε και τί άκουγε το κοριτσάκι τάπόμεμα εκείνο στο θέατρο. Και μου φαίνεται πως ποτέ στη ζωή του δεν θα γέλασε και θα διασκεδάσε περισσότερο. Μά αυτό είναι ίσια-ίσια το μεγαλειό των μεγάλων συγγραφέων. Άριστουργήματά τους τα καταλαβαίνει κι' ο πιό άπλος άνθρωπος, κι' ένα μικρό παιδί. Έργο που δεν το γουστάρει όλος ο κόσμος, δεν μπορεί να είναι άριστούργημα. Το βάθος του, που το βλέπουν οι μορφωμένοι, είναι άλλο πράγμα. Το κυριώτερο, το πρώτο, είναι να συγκινή τον καθένα όταν είναι συγκινητικό, και να τον κάνη να γελά όταν είναι γελαστικό. Νά ο Μολιέρος, ο μεγάλος, ο άθάνατος, ο παγκόσμιος, ο ήθογράφος μiας εποχής, ο άνατόμος ψυχών, ο σατυριστής ανθρώπινων παθών: διασκεδάει με μία κωμωδία του κι' ένα έξυπνο κοριτσάκι δέκα χρονών!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Πέτρινο-ξεπέτρινο, ο Γκοινιάδης ήρθε, πήρε το αυγό του κι' έφυγε κατευχαρισμένος. Κι' ή Άσπρούλα έμεινε με το κοτοπουλάκι της, το χαριτωμένο Μυταράκη, που βγήκε από το άλλο αυγό που είχε σπάσει.

Το «γεγονός» ήταν πολύ ευχάριστο κι' ή κόττα αποφάσισε να το γιορτάσει: Θα προσκαλούσε την έπομένη όλα τα πουλιά, μα και τα τετραπόδα της αυλής, σε μία μεγάλη «δεξίωση».

— Τί λες και σύ; ρώτησε τον Φωναλά της.

— Δεν ξέρω τίποτα, της αποκρίθηκε αυτός: κάμε ό,τι θέλεις, Άλ- λωστε αυτό κανείς πάντα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κοίταξε ολόγυρά του, άπάνω, κάτω, κι' είδε τον κουκο του πεσμένον στο πάτωμα καί, κοντά στον κουκο, ένα μικρό ποντικό! Παρακεί είδε ανοιχτό το Λεξικό του—γιατί του είχαν δώσει και τα βιβλία του να μελετά—κι' άπάνω στο Λεξικό έναν άλλο μικρό ποντικό, που κοίταζε τα γράμματα καλὰ-καλὰ σὰ νάθελε να τα διαβάσει.

— Τί επιμελής ποντικός! ουλλογίσθηκε ο Μάριος με μισόκλειστα άκρόμα μάτια απ' τόν ύπνο. Μελετάει το μάθημά του.

— Έπειτα του φάνηκε πώς έρχονταν κι' άλλοι ποντικοί, πλήθος, κι' έχωναν τις μουρίτσες τους άνάμεσα στα φύλλα του βιβλίου σὰ νάθελαν κι' αυτοί να διαβάσουν.

Χόπ! φώναξε ο Μάριος, κι' έδωσε μια και βρέθηκε όρθιος.

— Ο κρότος που έκαμε μ' αυτό το κίνημα, έτρόμαξε το ποντικάκι που καθόταν πάνω στο Λεξικό, και που δεν εδιάβαζε, έννοείται, παρὰ ροκάνιζε τα φύλλα και τα έδρισκε, στην πείνα του, νοστιμώτατα. Τόδαλε λοιπόν στα πόδια, έγινε άστραπή και χώθηκε στην καμαρούλα του, δηλαδή σε μια τρύπα του τοίχου.

Ο Μάριος ήταν καταλυπημένος από το όνειρο που είδε.

— Δεν πρέπει να μάθουν οι γονείς μου πώς είμαι φυλακή, είπε μέσα του.

— Αλλά πώς να κάμη για να μη το μάθουν; Ο κ. Τελόριμος χωρίς άλλο θα τους το έγραφε.

Σκέφθηκε να τον προλάβη, να του γράψη αυτός και να τον παρακαλέσει να μη το γράψη στον πατέρα του. Αλλά πώς να στείλγ γράμμα στον κ. επιμελητή;

Τή στιγμή εκείνη έτριξε το κλειδί στην κλειδαριά, ή πόρτα της φυλακής του άνοιξε και μπήκε μέσα ο Μάριος που του έφερε νερό για να πλυθί.

— Τί κακό, κύριε Μάριε, του είπε με λύπη, άχ, τί κακό νάσαστε στη φυλακή! Θα λυπηθούν πολύ αν το μάθουν εκεί-πέρα...

Τα μάτια του Μαρρίου έγέμισαν δάκρυα.

— Αυτό ίσα-ίσα συλλογίζομαι κι' εγώ, είπε κλαίγοντας. Ναί, ο μπαμπάς κι' ή μαμμά θα λυπηθούν πολύ.

— Αν ήταν τρόπος, καίμενε Μάρκο, να μη το μάθουν...

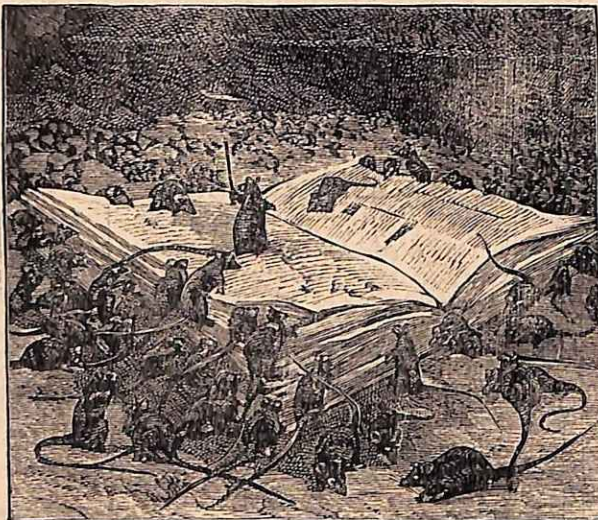
— Μακάρι! Έκαμε ο υπηρέτης κουνώντας το κεφάλι του· μα τί τρόπος; υπάρχει κανένας;

— Άκουσε, Μάρκο, εσύ θα με σώσεις!

— Εγώ; Μα πώς μπορώ να σάς σώσω εγώ;

— Θα σου δώσω ένα γράμμα να το πās στον κ. επιμελητή.

— Τί λέτε, κύριε Μάριε! Να μου δώσετε γράμμα να το πάω στον κ. επιμελητή; Μ' αυτό άπαγορεύεται αυστηρά! Θέλετε να με κάμετε να χάσω τη θέση μου; Και πώς θα ζήσω αν με διώξουν από το Λύκειο;

Είδε επάνω στο Λεξικό του έναν μικρό ποντικό. (Σελ. 86, στ. α')

Ο Μάριος δάγκασε το χέιλι του. Δεν τόξερε πώς ζήτοσε από το φτωχό υπηρέτη κάτι άπαγορευμένο, και βέβαια δεν ήθελε να γίνει αίτία να χάσει τη θέση του ό ανθρώπου. Δεν είχε να πη τίποτα και στεκόταν άφωνος και λυπημένος τόσο, που ο Μάριος τον λυπήθηκε και είπε:

— Αν τουλάχιστο μου δίνετε γράμμα για κανέναν άλλον... κάτι μπορούσε να γίνει...

— Αλήθεια; Έκαμε ο Μάριος ζωηρά· το πās αν σου δώσω γράμμα για κανένα φίλο μου, κανένα μαθητή;

— Ε, αυτό δεν είναι άπαγορευμένο, άποκρίθηκε ο υπηρέτης. Τουλάχιστο δεν άκουσα ποτέ πώς άπαγορεύεται. Για καλδ και για κακδ όμως, γράψτε στο φίλο σας να μη με μαρτυρήσει.

— Καλά, καλά, είπε ο Μάριος· θα του γράψω να μην πη ποίds του πη-

γε το γράμμα μου· σοϋ το ύπόσχομαι. Κι' άμέσως κάθησε κι' έγραψε τὰ κόλουθα:

«Αγαπητοί μου φίλοι,

»Ένας από σάς να τρέξη ευθύς στον κ. Τελόριμο να μη γράψη στους γονείς μου τί μου συνέβη. Θα λυπηθούν τόσο εκεί-πέρα αν το μάθουν.

»Μην του πη όμως με ποιόν έστειλα αυτό το γράμμα...»

Δίπλωσε το χαρτί κι' έγραψε άπέξω:

«Προς τόν κ. Μοντανήν, ή τόν κ. Σαιζάνην, ή τόν κ. Δουμποδάνον. Ι. Χ.»

— Νά, Μάρκο μου, πάρ' το και τρέχα! Κι' έννοια σου, κανένας δεν θα το μάθη.

Ο Μάριος πήρε το γράμμα, χαίρετσε το Μάριο, βγήκε, ξανακλεί-

δωσε την πόρτα κι' έτρεξε στην αυλή, όπου τα παιδιά εκείνη την ώρα έκαναν το διάλειμμά τους. Και καθώς κοίταζε δεξιά κι' άριστερά για νάνακαλύψη κανέναν απ' τους τρεις φίλους του Μαρρίου και να του πασάρη το γράμμα συλλογίζοταν: «Αυτό που κάνω είναι παρακοή. Γιατί ο κανονισμός του Λυκείου άπαγορεύει στους ύπηρέτες να κάνουν όμιλίες με τους μαθητές. Αλλά γι' άγάπη του καίμενου του Μαρρίου, δεν πειράζει, άς τιμωρηθώ. Φθάνει να μη μάθουν οι δικοί του πώς είναι φυλακή και λυπηθούν...»

Ο πρώτος που είδε ήταν ο μικρός Σαιζάνης. Τόν πλησίασε και, περνώντας από μπροστά του, του έβαλε με τρόπο στο χέρι του το γράμμα.

Ο Σαιζάνης ήξερε πώς την υπηρεσία της φυλακής την έκανε ο Μάριος. Κατάλαβε λοιπόν άμέσως πώς το γράμμα ήταν από τόν φυλακισμένο φίλο του.

Τραβήχθηκε παράμερα και το διάβασε. Έπειτα έτρεξε να βρῇ τους άλλους δυο, για να τους άνακοινώση το περιεχόμενό του. Γρήγορα βρήκε τόν Δουμποδάνο· ο Μοντανής όμως δεν φαινόταν πουθενά. Ίσως την ώρα εκείνη θα έκανε μάθημα με τόν προγυμναστή του.

Ο Σαιζάνης κι' ο Δουμποδάνος μίλησαν λίγη ώρα κρυφά. Στην άρχή φάνηκε πώς δεν συμφωνούσαν· έπειτα συμφώνησαν· και βιαστικά άνέβηκαν κι' οι δυο τη σκάλα που οδηγούσε στο γραφείο του κ. επιμελητή. Εκεί ο Σαιζάνης έλαβε το λόγο. Και με μεγάλη θέρμη κι' ευγνω-
 πα-

ρακάλεσε τόν κ. Τελόριμο να μη γράψη στον πατέρα του Μαρρίου πώς ο γιός του ήταν φυλακισμένος. Ο επιμελητής συγκινήθηκε, βλέποντας την άγάπη που είχαν μεταξύ τους τα καλὰ αυτά παιδιά, και το ύποσχέθηκε πρόθυμα.

Πάει κι' αυτό! Τότε ο Σαιζάνης κι' ο Δουμποδάνος άλλαξαν ένα βλέμμα· και πάλι ο πρώτος έλαβε το λόγο κι' άνακοίνωσε στον κ. Τελόριμο πώς οι οίκογένειές τους ήταν πρόθυμες να πληρώνουν τα έξοδα του Μαρρίου καπάνη όσον καιρό δεν θα βρισκόταν και γι' αυτόν καμιά ύποτροφία.

Αυτή τη φορά ο κ. Τελόριμος συγκινήθηκε πάρα πολύ. Έκαναν λοιπόν κι' αυτοί το ίδιο που είχε κάνει ο Μοντανής; Τί ευγενικά παιδιά! Τους ευχαρίστησε, τους συγχαίρηκε, τους έβεβαίωσε πώς στο έξής ο Μάριος θα ήταν τακτικός μαθητής του Λυκείου, δεν τους φανέρωσε όμως και το μυστικό του Μοντανή.

Κατευχαριστημένοι, οι δυο φίλοι γύρισαν στην αυλή. Τώρα έπρεπε νάναγγείλουν την καλή είδηση στον φυλακισμένο.

Βρήκαν πάλι το Μάρκο, κι' ο Δουμποδάνος έγραψε δυο λόγια με το μολύδι σ' ένα κομμάτι χαρτί, που πρόθυμα το πήρε ο υπηρέτης για να το δώση στο Μάριο. Τδ γραμματάκι αυτό έλεγε μόνο:

«Μείνε ήσυχος. Όλα καλά!».

Λίγη ώρα πριν χτυπήση το κουδούνι, κατέθηκε στην αυλή κι' ο Μοντανής, που είχε τελειώσει το μάθημά του με τόν προγυμναστή. Έτρεξαν άμέσως κοντά του και του είπαν για το γράμμα που τους έστειλε ο Μάριος και για το καλδ αποτέλεσμα που είχε. Έπειτα ο Δουμποδάνος πρόσθεσε με χαρά:

— Έρείς κι' εν' άλλο. Μοντανή; Ο Μάριος θα μείνη μαζί μας για πάντα. Κάποιος του κάνει τα έξοδα.

— Ποίds; Έκαμε ο Μοντανής κοκκινίζοντας.

— Δεν ξέρουμε, άποκρίθηκε ο Σαιζάνης, ο κ. επιμελητής δεν μάς είπε τόνονμά του...

Ο Μοντανής συνήλθε.

— Δεν είναι άνάγκη να ξέρουμε και τόνονμα, είπε. Φτάνει που ο καλός μας φίλος θα μείνη στο Λύκειο να κάμη τις σπουδές του. Είναι τόσο καλδ παιδί! Και πόσο θα λυπούμαστε, αν άναγκαστόταν να γυρίση τώρα στην πατρίδα του και να τόν χάσουμε!...

— Θα ήταν άμαρτία να μη σπουδάση, πρόσθεσε ο Δουμποδάνος.

Και δεν είπαν τίποτ' άλλο. Ο Σαιζάνης όμως κι' ο Δουμποδάνος, από το κοκκίνισμα του Μοντανή, είχαν ύποπτευθει πώς αυτός θα ήταν δ κάποιος που είχε δηλώσει, πριν απ' αυτούς, πώς άναλαμβάνει τα έξοδα του Μαρρίου.

Ώστόσο ο καλός Μάριος πήγε πάλι στη φυλακή κι' έδωσε το γραμ-

ματάκι στον φυλακισμένο. Ήσυχασε αυτός, παρηγορήθηκε κι' εκάθησε να γράψη την τιμωρία του.

Έγραφε χωρίς διακοπή, ως την ώρα που ο Μάριος του έφερε το φαγητό του. Κι' άφου έφαγε, εξακολούθησε πάλι το γράψιμο.

Τάπόγεμα κατά τις τέσσερις, έτριξε άλλη μια φορά το κλειδί στην κλειδαριά, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε στη φυλακή του ο υπηρέτης εκείνος που τον είχε φυλακίσει χτές.

— Κύριε Καπάνη, του είπε, είσαστε έλεύθερος. Σας περιμένει ο κ. επιμελητής.

— Ω, τί χαρά! Ο Μάριος μάζεψε γρήγορα-γρήγορα τα πράγματά του, τα βιβλία του, τα χαρτιά του, κι' άκολούθησε τόν οδηγό του στο γραφείο.

(Ακολουθεί) Μετάφρ. π. ι. φ. και γρ. ε.

Αθως, Πόρθος, Άρμις και Άρτανιάν

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

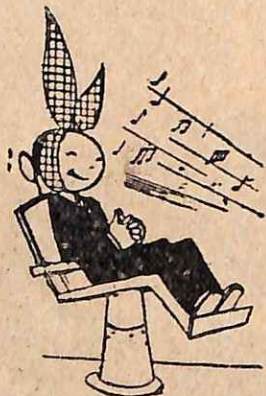
Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ - ΝΑΡΚΩΤΙΚΟ

Σ' όλους άρρσει ή μουσική, μ' ά-
ζει ν' αναφέρωμε εδώ και μιά έντε-
λώς άπρόδλεπτη χρησιμοποίηση της
θείας αυτής τέχνης.

Δίχως άλλο δ Μπετόβεν όταν συ-
νέθετε την 9η Συμφωνία του δέν θά
φανταζόταν ποτέ του πώς ένας Άμε-
ρικανός δδοντογιατρός θά την χρη-
σιμοποιούσε άντί γιά ναρκωτικό στους
πελάτες του.

Ο δδοντογιατρός αυτός παρατή-
ρησε πώς ή 9η Συμφωνία ναρκώνει
τους πελάτες του και τους κάνει νά
μην νοιώθουν τόν πόνο και έκανε δ-
λκλήρη ανακοίνωση σχετικά με αυ-
τή την ανακάλυψη του στό τελευ-
ταίο δδοντοιατρικό Συνέδριο πού έ-
γινε στην πόλη Κινκιννάτι.

«Όταν πρόκειται νά βγάλω ένα
δόντι ή νά τδ δουλέψω με τή μηχανή
ν ή σέ ευάισθητο μέρος, τή στιγμή

πού πρόκειται ν' άρχίσω κουρδίζω
τόν φωνόγραφο και τόν βάζω νά παί-
ξη κανένα κομμάτι κλασσικής μου-
σικής. Τδ άποτέλεσμα είναι κατα-
πληκτικό. Η μουσική έχει εξαίρετι-
κά μεγάλη επίρροή στον άρρωστο.
Μάλιστα δέ αυτή ή θαυμασία 9η
Συμφωνία του Μπετόβεν του άποκοι-
μίζει έντελώς τους πόνους του».

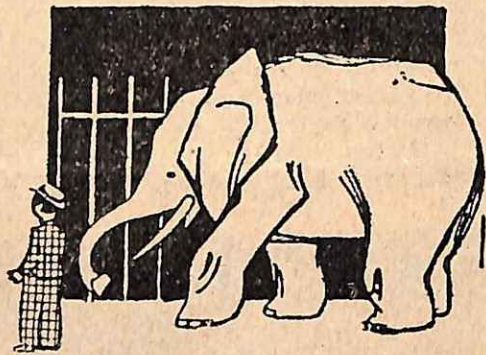
Ο δδοντογιατρός έδ ήλωσε πώς ύ-
στερα από τις παρατηρήσεις αυτές
πού έκανε φρόντισε νά έγκαταστήση
στό δδοντοιατρείο του ένα μεγάλο
ραδιόφωνο τοποθετημένο έτσι ώστε
δ πελάτης νά μπορέ νά παρακολου-
θήση όποιοδήποτε ραδιοφωνικό πρό-
γραμμα την ώρα πού δ γιατρός θά
θεραπεύη τδ δόντια του.

Τώρα άν δ δδοντογιατρός έχει δι-
κιο, ή όχι, αυτό μόνον με την άτο-
μική μας πείρα μπορούμε νά τδ έξα-
κριώσωμε. Όποιοι λοιπόν θέλουν
από σ' άς άς πάνε ένα ταξιδάκι ως την

Άμερική και άς ζητήσουν από τόν
μουσουτραφή δδοντογιατρός νά τους
βγάλη ένα δόντι υπό τους ήχους της
9ης Συμφωνίας. Τδ δικό μου κουρά-
γιο δμολογώ πώς δέν φθάνει ως εκεί.

ΚΑΤΟΙΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Οί κλέφτες πού θά σ' καταγγεί-
λω τώρα, είναι τέσσερες και άπ' αυ-

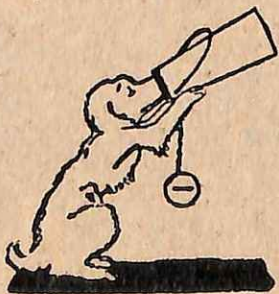

τους οί δυο έχουν τέσσερα πόδια και
οί άλλοι δυο τέσσερα χέρια.

Τά πόδια του ενός είναι χον-
τρά, πολύ χοντρά, γιατί είναι
πόδια έλέφαντα. Και δ κάτο-
χός τους βρίσκεται στό Παρίσι
και εργάζεται σ' ένα μεγάλο
ίπποδρόμιο.

Μιά μέρα δ έλέφαντας αυ-
τός βρισκόταν στον περίβολο
όπου κλείνουν τδ ζώα γιά νά
πηγαίνουν οί θεατές στό δια-
λείμματα και νά τδ θαυμάζουν.

Ανάμεσα λοιπόν στους άλλους ήρ-
θε κι' ένας θεατής πού πλήσισε τόν
έλέφαντα γιά νά τόν θαυμάση από
κοντά. Ο έλέφαντας του άπλωσε την
προδοσιδικά του με την ιδέα πώς θά
του δώση καμμιά λιχουδιά. Άλλά
δ κ. Κέλλερ (έτσι έλεγαν αυτόν τόν
κύριο) δέν είχε επάνω του τίποτε γιά
νά προσφέρει στον λιχουδ ή έλέφαντα.

Αυτό του κακοφάνηκε πολύ του
κυρίου έλέφαντα και άποφάσισε νά
πάρη μόνος του αυτό πού δέν είχαν

τήν ευγένεια νά του προσφέρουν. Χω-
ρίς νά χάσομερήση λοιπόν καθόλου
έχωσε την προδοσιδικά στην τσέπη
του κυρίου Κέλλερ, άρπαξε τδ πορ-
τοφόλι του και τδ κατάπιε όπως θά
κατάπινε ένα μπισκότο.

Όλος δ κόσμος γέλασε πολύ με
τδ παιχνίδι αυτό του έλέφαντα, αλλά
δ δυστυχισμένος κύριος Κέλλερ δέν
γέλασε καθόλου γιατί μέσα στό
πορτοφόλι του είχε τριακόσια
φράγκα. Και δίχως άλλο θά σκέ-
φθηκε πώς καλύτερα θά είχε κά-
νει άν άποφάσιζε νά δώση από
πριν πενήντα λεπτά γιά νά πάρη
λίγη ζάχαρη στον έλέφαντα.

Ο άλλος τετράποδος κλέφτης
είναι ένας σκύλος. Και οί σκύλοι
έχουν την φήμη πώς είναι ζώα
«πιστά και τίμια!» Ο Τόγκο δ-
μως, (δ κλέφτης πού θ'αναφέρωμε)
είναι περισσότερο πονηρός παρά
τίμιος. Είναι ένας σκύλος πού ζή

στην πόλη Λόντ της Καλιφορνίας
και κάθε πρωί κάνει νωρίς τή βόλτα

του στις γειτονιές την ίδια ώρα πού
γυρίζουν και οί γαλατάδες. Μόλις
λοιπόν δ γαλατάς βάλει τδ δοχείο με
τδ γάλα μπροστά στην πόρτα κάθε
πελάτη του, δ Τόγκο με μεγάλη
τέχνη βγάζει τδ καπάκι από τδ δο-
χείο, πίνει όλη την κρέμα από τδ
γάλα επάνω-επάνω και μεγαλόφωχα
άφήνει τδ υπόλοιπο στους πελάτες
του γαλατά. Στο τέλος όμως, όπως
κάθε κλέφτης, ανακαλύφτηκε και δ
Τόγκο από την άστυνομία και κλεί-
στηκε στη φυλακή».

Όσο γιά τους κλέφτες με τδ τέσ-
σερα χέρια, αυτοί είναι δύο μαϊμού-
δες πού τις συνέλαβε ή άστυνομία,
όπως και τόν Τόγκο, στό Κάιρο, μέσα
στό ξενοδοχείο όπου έμεναν και εί-
χαν τδ λημέρι τους.

Γιά νά μην τις άδικήσουμε όμως
πρέπει νά πούμε πώς οί μαϊμούδες
αυτές είναι συνένοχοι και όχι οί κα-
θαυτοί κλέφτες γιατί ή κυρία τους τις
χρησιμοποιούσε γιά νά διασκεδάσουν
μιά πλούσια Αίγυπτιά ενώ αυτή στο

μεταξύ της έκλεβε τδ κοσμήματά της.

Η άστυνομία συνέλαβε και τις
μαϊμούδες και την κυρά τους και τις
άπομόνωσε. Οί μαϊμούδες όμως όταν
βρέθηκαν μέσα σέ ξένο και άγνωστο
περιβάλλον άγρίψαν σέ τέτοιο ση-
μείο, άρχισαν νά τδ σπάζουν όλα και
νά κτυπιούνται έδω κι' εκεί, πού οί
άστυνομικοί στάθηκε άδύνατο νά τδ
βγάλουν πέρα μαζί τους.

Αναγκάστηκαν λοιπόν και φώνα-
ξαν ένα συγγενή της κυρίας τους πού
τις έγνώριζε καλά και αυτός κατάρ-
θωσε νά τις ήμερέψη και νά τις πάρη
μαζί του.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ

Πολλά παράξενα γίνονται στον κό-
σμο τώρα τελευταία. Κι' ένα από
αυτά είναι τδ βιβλίο πού τραγου-
δάει.

Βιβλίο πού τραγουδάει! θά άπο-
ρήσετε. Πώς γίνεται αυτό τδ πράγμα;
Και όμως γίνεται. Είναι ένα βιβλίο
γραμμένο γιά τδ ψδικά πουλιά. Και
γιά νά δείξη τδ βιβλίο πώς κελαιδ ή
κάθε πουλί πού περιγράφει σέ κάθε
σχετικό άρθρο, μ'ας παρουσιάζει τδ
κελαδ ήμά του. Π. χ. κάτω από τδ
άρθρο γιά τδ καναρίνι είναι κολλη-

μένος ένας μικρός φωνογραφικός δι-
σκος όπου έχει άποτυπωθή τδ κελά-
δ ήμα του καναρινιού.

Δέν έχετε παρά νά βάλετε τόν
δίσκο στον φωνόγραφο σας γιά ν' ά-
κούσετε τδ καναρινάκι νά κελαιδ ή
γλυκά-γλυκά.

Τδ βιβλίο αυτό τδ έχουν βγάλε-
ι δυο Άγγλοι επιστήμονες οί κ. Μί-
χελσον και Κώχ, κι' έχει τίτλο: «Τά
κελαδ ήματα των άγρίων πουλιών»,
χρειάστηκαν όμως μελέτη και έργα-
σία πολλών έτών γιά νά τδ κάνουν
τόσο τέλειο πού είναι.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Είδες τόν Κύριο νά τόν κρεμούν ά-
πάνω σου, Τόν ένιωσες ν' αφήνη τή
στερνή πνοή του, μ'ά από τότε δέθη-
κες με τ' όνομα Έκείνου, πήρες από
τή χάρη τή δική Του.

Σταυρός, τδ θείο σύμβολο της Πί-
στης μας, μ'ά ίσρη συγκίνηση ή θεά του
μ'ας δίνει. Και σέ λαμπρόχτιστες σάν
βρίσκειται έκκλησιές και μέσα σ' ενός
έκκλησιού την έρημη γαλήνη. Μ'ά πίο-
τερο άπάνω στό φωτό τόν τάφο του
άγνώστου στρατιώτη κι' άπ' την κορ-
φή της γαλανόλευκης πώς δίνει παλμό
στό στήθη κάθε Πατριώτη!

Στίς τρικυμίες της ζωής είσαι δ φά-
ρος. Παρηγορείς θυμίζοντας τδ πάθος
του Χριστού. Στο νού μας φέρνεις Έ-
κείνον πού γιά χάρη μας ξεκίνησε νά
«έρη τόν Σταυρόν αυτού».

Μύρον της Άνδρου
Μεγάλη Τάξις - Β' Βραβείον

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Μην νομίζετε, προπαντός, πώς πρό-
κειται γιά κανένα γιατρό, ως εκεί πάνω
με γιαιάκι και μπαστούνι. Φανταστήτε
έναν ψηλόλιγνο άγαρμπο άεροδυναμικό
—τδ λέει και τ' όνομά του Μαϊστρος—
πρωτοετή φοιτητή. Είναι χωρικός πού
του κόλλησε ή μανία της σπουδής και
άφησε τδ άλέτρι γιά νά «συνδράμη την
επιστήμη—όπως λέει.

Τδ λοιπόν ήλθε τώρα τις εορτές
—270 δραχμές εισιτήριο δευτέρας θέ-
σεως, τιμή εύκαιρίας—και κουβάλησε δ
ευλογημένος δλόκληρη βαλίτσα με κόκ-
καλα και κοκκαλάκια γιά νά διαβάση
δήθεν. Μεταξύ μας όμως—μ'άλλον γιά
νά επιδειχθ ή.

Η μάννα του μ'ά προληπτική θεο-
φοβούμενη άπ' έκείνες τις παλιές γυ-
ναίκες σήκωσε την γειτονιά στό πόδι
άπ' τις φωνές μ'όλης τδ είδε. «Οέ' άπ'
έδω, παιδάκι μου, έορκισμένα», φώνα-
ξε και σταυροκοπίσαν. Είδαν κι' έπα-
θαν με χίλια βάσανα νά την ήσυχά-
σουν.

Τδ βράδυ σάν γύρισε δ γιατρός άπ'
έξω με τδ καπέλλο στό χέρι—τώρα
βλέπεις πρωτόβαλε και τόν στεναχω-

ρεί—άλλο πατιρντί. Τά κόκκαλα είχαν
κάνει φτερά. Φωνή στη φωνή, κακό
στό κακό, χαλασμός κόσμου. Η μάννα
νά μαλλιοτραβιέται πώς θά στοιχειώση
τδ σπίτι, τδ μικρά νά κλαίνε, νά νιαου-
ρίζουν οί γάτες, κι' ο γιατρός νά φω-
νάξη κι' αυτός πιδ πολύ φοβισμένος άπ'
όλους—όχι μ'άν ζωντανεύαν τδ κόκκα-
λα—Θεός φυλάξοι—άλλά πού χάθηκαν
και ήταν ξένα.

Μέσα στό γενικό κακό φτάνει ξαφνι-
κά ή γρηά ύπηρέτρια—είχε πει πώς
πάει στό ψούνι—και με φωνές σταυ-
ροκοπήματα και έόρκια έξηγήσε πώς
πήρε αυτή—με φόβο στην ψυχή—τά
κόκκαλα έτσι όπως ήταν με την βαλί-
τσα και τδ πήγε στην Άγία Παρασκευή
γιατί ήταν κριμα νά μόνουν άταφα.

Σειρά του γιατρού τώρα νά μαλλιο-
τραβιέται και νά τρέχη νυχτιάτικα νά
βρη τδ κόκκαλά του μουρουρίζοντας:
«το... το... το... όπισθοδρομικοί άν-
θρωποι το... το... το...»

Ίσως νά «τόχε τδ μάτι μου»—δέν
θέλω νά κατηγορήσω τόν άνθρωπο—μ'ά
μου φάνηκε—σκοτεινά και όλας βλέπεις
—πώς όταν γύρισε άστερα από λίγο τδ
χέρι του έτρεμε και βαστοόσε την βα-
λίτσα νά έτσι... πώς νά τδ πώ—όχι
και με τόση σιγουράδα.

Τρύπα στο Νερό [B]

ΑΣΤΕΙΑ ΔΙΗΓΗΣΗ

Έγνώρισα κάποιον κύριο πολύ άστείο
πού έχει τδ χάρισμα νά διηγείται πολύ
ώραία τδ ανέκδοτα.

Άκούστε τί μου διηγήθηκε ένα βρά-
δυ γιά νά περάση ή ώρα.
«Σάν ήμουν μικρός ήταν στό χωριό
μου ένας μανιάτης πού πουλούσε είκο-
νίσματα και καζαμίες—και άπ' αυτό
τούμεις τδ παρατσούκλι «καζαμίας».

Ένα μεσημέρι σάν πήγαινα σχολείο
συνήντησα στό δρόμο τόν «Καζαμία»
διαλαλώντας τδ έμπορεύματά του με
την βαρεία του μαγιανική-γλώσσα:

«Καζαμίες και είκόνες».
Έκείνη την στιγμή μ'ά κυρούλα βγή-
κε άπ' την πόρτα του σπιτιού και του
φώναξε άν είχε Άγιο Γιώργη. «Έχωμ»,
κυράμ μου, έχωμ' της άπάντησε.

Έγώ όμως παρετήρησα στό μάτσο με
τις είκόνες πώς δέν είχε Άγιο Γιώργη
γι' αυτό πήγα κοντά νά δω τί θά γινόταν.

Ο Καζαμίας άντί γιά Άγιο Γιώργη
έδωσε στην κυρούλα—πού ήταν άγραμ-
ματη—Άγιο Δημήτρη.

Η άγραμματα κυρούλα ξεχώριζε μό-
νο οτι δ Άγιος Γιώργης έχει άσπρο
άλογο ενώ δ Άγιος Δημήτρης κόκκινο.

—Μά αυτός, Καζαμία, είναι Άγιος
Δημήτρης.

—Χαίμ μπου ντό έξνρεις κυράμ';
της λέει με πονηριά.

—Μά δ Άγιος Γιώργης έχει άσπρο
άλογο' ενώ αυτός έχει κόκκινο.

Και ξερέτε τί της άπάντησεν;

—Έμ' μπόσο γκαϊρό ήθελες νάχη
τάνσπρο; τού ψόφινσε τάνσπρο και
μπεϊρε κόκκινο.

Και ή καίμενη γρηούλα τδ πίστεψε.
Δόνιφαν [B]

ΣΚΛΗΡΟΤΗΣ

Βαδίζω στό μεγάλο δρόμο βιαστικός.
Η κίνηση άρκετά ζωηρή. Μέσα στό
πλήθος νά και μιά ζητιάνα ζαρωμένη,
κουρελού, αέτολυπητη. Με κόπο κατορ-
θώνει νά ξεμπλέξη από τόν κόσμο και
τρέχει κάπου νά σταθ ή. Κάποια γωνιά
πιδ πέρα φιλοξένη στο τέλος τή θλι-
βερή της ύπαρξη.

Προχωρώ, φτάνω κοντά στη ζητιάνα.
Άκούω τή μισοσβυσμένη παρακαλεστι-
κή της φωνή, βλέπω τδ γέικο χέρι της
ν' απλώνεται ίκετευτικά πρδς τους δια-
βάτες, συγκινούμαι, δέν άντέχω—τήν
έλεω. Υπάρχουν πολλοί δυστυχισμένοι,
σκέπτομαι, στον κόσμο, πολλά ζωντα-
νά έρείπια.

Προχωρώ και πάλι, άπομακρύνομαι
λίγο άπ' τη ζητιάνα, όταν έξαφνα ά-
κούω συγκεχυμένο θόρυβο, πιδ δυνατό
άπ' αυτόν πού έκανε τριγγύρι τδ πο-
λύασχολο πλήθος, στον όποιο έκδηλα
διακρίνονταν φωνές παιδιών άποδοκι-
μαστικές. Γυρνάω πίσω και—τί νά δω—
πέντ' έξη αλήτοπαιδα, μαζεμένα γύρω
στη γριά, άσכולούνταν θορυβώδιστα με
τδ νά την πειράζουν και νά την περι-
γελούν άνανδρα. Έφριξα. Μά βολ-
σκουνται, Θεέ μου, και σήμερα τόσο
σκληρές, τόσο πεπωρωμένες άνθρωπι-
νες καρδιές πού, όχι μόνον δέ συμπο-
νούν, μ'άντεχουν και νά βασανίζουν τους
άπόκληρους της μοίρας; Γίνεται αλή-
θεια νά ύπάρχη τόση σκληρότητα στον
κόσμο;

Κυρίαρχος του Σύμπαντος [B]

Ὁκτωβρίου» (καὶ ἔχει Ὁκτωμβρίου) τῆς *Εὐτυχίας*. Πολὺ συνειθισμένο τὸ θέμα. Ἡ ἐκτέλεση δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. — «Ἡ τούρτα» τῆς *Ποικ. τῶν Δολλαρίων*. Ἀπῆλθον. Μεγάλῃ Τρίτῃ οὕτως στέλνεται οὕτε τρώγεται τούρτα σὲ κανένα σπίτι, οὕτε φυλάσσεται νὰ φαγῶνται τῇ Μεγάλῃ Πέμπτῃ. Ἀσφαλὼς τὰ παιδιὰ θὰ ἐπρεπε νὰ συγκρατήσουν τὴν λαϊμαργίαν τους ὡς τὴν Λαμπρὴ καὶ νὰ μὴν διανοηθῶν Παθὼν τοῦ Χριστοῦ μας, ἀκόμη δὲ λιγώτερον νὰ περιγράψω τὸ κατόρθωμά τους αὐτό. «Ἡ δικαιοσύνη τὸ θέλει» τῆς *Ἀνατολίτισσας*. Ἡ μεταφράση ὑστερεῖ πολὺ. — «Τὸ πατρικὸ σπιτάκι» τῆς *Κάπα-Κάπα*. Καὶ αὐτὸ τὸ ποίημα ὅπως καὶ τὸ ἄλλο χαριτωμένο, παιδικό, ἀφελέστατο καὶ πολὺ πετυχημένο σὲ μεταφράση. Στὸ μέτρο δμως καὶ στὴν ὁμοιοκαταληξίαν ὑστερεῖ τόσο πολὺ πού εἶναι ἀδύνατο νὰ δημοσιευθῇ. Ἀς διαβάσῃ ἡ *Κ. Κ.* τὴ Μικρὴ Στιχουργικὴ πού δημοσιεύθηκε στὸν τόμο τοῦ 1936 γιὰ νὰ μάθῃ μερικoὺς στοιχειώδεις κανόνες, γιὰτὶ μὲ μεγάλῃ μου λύπη τῆς ἀπορρίπτω τὰ ὅρατά της ποιηματάκια. Ἡ ἄς μοῦ μεταφράζει καὶ ἄς μοῦ στέλνει πεζά. — Θὰ ἐξαικολογηθῶ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναγνώσκειται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγεύμενα ἰσχύουν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ δὲ ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἐπίμονον Πλάσμα, ἄ. (ΘΜ). Μπέττυ, κ. (ΕΑ). Ἰπποκρίτης Δικαίριος, ἄ. (Ω = ?) Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι, ἄ. (ΠΛ). Χρυσὴ Ἑλλάς, κ. (ΧΣ). Ὑακινθίς, κ. (Χ...); Ἐκαλιωτάκι, ἄ. (ΒΠ). Ὑπερασπιστής, ἄ. (+). Ἀλάνταστος, ἄ. (ΝΑ). Ταπεινὸ Κυκλάμινο, κ. (...). Πολυμήχανος Κορφιάτης, ἄ. (ἔνας). Κόκκινη Γατούλα, κ. (ΤΓ). Ὀμίχλη, κ. (:).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἰωνία, κ. Λιάνα, κ. Ἀγνὸ Μενεξεδάκι, κ. Στέφανος τῆς Δόξης, ἄ. Βασίλειος τοῦ Χίου, κ. ἄ. Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, κ. Μελαχροινὴ Κατάσκοπος, κ. Ἐλγα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ἰουστινιανὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ. ἔστειλα καὶ 9 τετράδια) *Κυκλαμιὰν* (περαστικά. ἐφέταλσα. ἔλαβα καὶ τῆς Ἀσκήσεως) *Δομνίον Πρίγκιπα* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοὶ ἐνέκρινον, γιὰτὶ τὸ πρῶτο δὲν ἦταν ἐλεύθερο) *Κυψελιωτάκι* (τῆς ἔλαβα. μὰ νὰ μοῦ γράψῃς καὶ κανένα μεγαλύτερο γράμμα) *Μύρραν Ἀλόνη* (τὸ βιβλίο σου θάναγγελλῇ τὸ ποίημά σου θὰ δημοσιευθῇ τὸ διήγημα. ὅμως δὲν θυμώμαι πιά: τὸ ἔχω φυλαγμένο, νὰ τὸ δημοσιεύσω σὲ κανένα δωδεκάσελιδο—δὲν εὐκαιρῶ, δυστυχῶς, νὰ φάξω—ἢ δὲν τὸ βοήκα κατὰλληλο;) *Μικρὰν Ἀνθοπούλα* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. ναι, νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ καὶ νὰ μοῦ στέλνῃς κοιμώματα γιὰ τὴ Σελίδα. κατὶ θὰ ἔχῃς στὸ αἷμα σου ἀφοῦ εἶσαι ἐγγονὴ τοῦ ἀεῖμας τοῦ Φαιδρού. Ἀδάμαντος. Χαριτωμένους στὴ μάμμά, τὴν παλαιὰ μου φίλη) *Σγουρό* (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση. χαίρω πολὺ. τώρα μπορεῖς νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Τὸ γράμμα σου, μὲ τῆς ἐγγήσεις πού μοῦ δίνει, μὲ ἡσυχασε) *Χρηστον Κ.* (διαβιβάζω τῆς εὐχαριστίας σου στὸ ἀνώνυμο Διαπλάσσο. πού σ' ἐνέγραψα, καὶ σ' εὐχαριστῶ πού θὰ δείξῃς καὶ σὲ μένα τὴν εὐγνωμοσύνη σου γιὰ τὴ φροντίδα, φροντίζοντας διὰ τὴ διάδοσή μου) *Μαρίαν Παναγιώταρον* (ἔλαβα τὴ λύση σου. ὁρθὴ εἶναι, ἀλλὰ λύσεις

μονωμένες, σὲ κοινὸ χαρτί, δὲν ὤφελυν. νὰγοράσῃς χαρτὶ λύσεων καὶ νὰ στέλνῃς πολλές, κατὰ τοὺς ὅρους πού βλέπεις στὴν προκήρυξη τοῦ ἰου φυλλαδίου. ἔτσι μόνο θὰ λάβῃς μέρος στὸν Διαγωνισμό Λύσεων, ὅπου μπορεῖ καὶ νὰ βραβευθῇς) *Νέγρον* (χαρτὶ λύσεων ἔστειλα. ἂν στὴν ἐγκρίση, κοντὰ στὸ ψευδώνυμο, ἔχῃ ἄ, τὸ *Κυψελιωτάκι* εἶναι ἀγόρι. ἂν ἔχῃ κ., εἶναι κορίτσι. δὲν τὸ ἤξερες αὐτὸ τὸ... μυστικό;) *Ὀλιαν Μαρίνου* (ἔστειλα καὶ τὸ 3ο. τὰ ἔχεις τώρα ὅλα τακτικά;) *Εἰρηνικὸν* (ἔλαβα τῆς 16 δρ. κ' εὐχαριστῶ φίλησέ μου τὴν ἀδελφούλα) *Ἀεροσυλλέκτην* (ὡς δέκα δραχμές. ἅμα τὸ ποσὸν εἶναι μεγαλύτερο, συμφέρει νὰ στέλνῃς ἐπιταγὴ καὶ νὰ γράψῃς στὸ ἀπόκομμα τὴν παραγγελία, ἂν δὲν θάλῃς νὰ κάμῃς καὶ γράμμα) *Τζέννυ* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ νέο ἐξοπάθωμά. χαίρω πού μάγνησε καὶ ἡ ἐξαδέλφη σου. δὲν θὰ μοῦ γράψῃ; *Δόλυ, Κεφαλλονιτοπούλα* κτλ. κτλ. *Εἰς ὅσας* ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἰανουαρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 281ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Ἀπριλίου.

100. Συλλαβόγριφος

Χρήσιμο ὄργανο ἂν πιάσω
Καὶ στὰ δύο τὸ κομματιάσω,
Σύνδεσμο θὰ κάμω πρῶτα
Ὑποθετικό,
Κάτοικο ἔπειτα μιᾶς χώρας
Στὸ Ἑλληνικό.

101. Μεταγραμματισμός

Ἦταν πάντα τῆς περὶ φανῆς
Τῆς ἄρεσε στὸν πόλεμο νὰ τρέχῃ
Καβάλλα... Μὰ σὰς λέω εὐλακρινά,
Πῶς τὸ λαίμω τῆς θὰ τὴν ἀφίνα νὰ ἔχῃ,
Ἄν ἤξερα πῶς τόσο πιά πολὺ,
Μ' ἄλλο λαίμω, θὰ σήκωνε
Τὴν κούφια τῆς τὴν κεφαλὴ.

102. Ἀναγραμματισμός

Ποιὰ εἶν' ἡ εὐτυχισμένη πόλη
Ποὺ μέσα σ' ὀνόματι τῆς κλείνει
Λουλούδια, μενεξέδες;... Ὅλοι
Τὴν ξέρουν, αἰώνια θὰ μένῃ!

103. Ἀνίγμμα

Παράξενο, μὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια
— Ἐγὼ ποτὲ δὲν λέω παραμύθια—
Αἰγύπτους θεοὺς τὸ ἀρσενικό μου
Καὶ χρονικὴ μονὰς τὸ θηλυκό μου.

104. Κερκυρμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

1.— Ἀδάμ, σὺν ἦσαν στὸν Παράδεισο
2.— Ἐπάνω, ἴσως ἂν δὲν εἶχες σφάλει
3.— Μέσα στὰ ἀνθή καὶ στὰ ῥομάτα.
4.— Ἐκεῖ θὰ ξαναγύριζες καὶ πάλι.

«Καλὰ, αὐτὰ τί μ' ἐνδιαφέρουνε
Ἐμένα;» ἴσως, λύτη μου, θὰ πῇς.
Μὰ μέσα τους ἀντεστραμμένους λέξεις.
Κυβόλεξο νὰ κάμῃς, θενὰ βοῇς.

105. Διπλὸ Κεφάλι

ὅσος, πόρος, ἴος, ὅρος, ἔτος, ὁμάς,
σός, τόνος, αὐρά.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς νὰ προστεθῇ ἀπὸ
ἐν γράμμα ὡς κεφαλὴ καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τὰ ἀρχικὰ
τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν ἀρχαῖον ἱστορικό.

106. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ δύο πρῶτα γράμματα τῶν κάτω-
θι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ
σειρὰν ἀρχαῖον γνομικόν:

1, Μοῖσα. 2, Μυθικός κύων. 3, Πε-
ρίφημος γάλλος μυθιστοριογράφος. 4,
Δεύτερος παρακείμενος τοῦ ὁρῶ. 5,

Πλοῦριον. 6, Καρκὸς ἐξωτικός. 7, Πό-
λις τῆς Ἰσπανίας. 8, Ἀρχαῖος τραγι-
κὸς ποιητής.

107. Γρίφος

+	+	καρ	καρ
+	χε	P	δεῖ
+	+	καρ	καρ
+	+	καρ	καρ

[Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν
ἐκ τῆς βραβευθείσης εἰς τὸ Πένταθλον Συλλο-
γῆς τοῦ ΜΥΡΟΥ ΤΗΣ ἈΝΔΡΟΥ].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 47

541. Αἷσακος (Αἷσα, Κῶς).—552. Θύ-
ρα-λύρα.—543. Τὸ ἄλατι.

544. ΨΙΤΤΑΚΟΣ 545. ΒΟΥ-

Y	EI	ΔΑΠΕΣΤΗ
Λ	M	N (οὗτος, δε-
Λ	E	Ω τὸς, δάσος,
Ο	Λ	Π δστατος, Πά-
Σ	Ε	ΝΕΓΑΛΗ
Ε	Y	Σ
I	N	Α
P		I
H		Λ
N		Σ

κος, λάκκος, λύκος, λευκός, Λευκά. 2.
Μήλος, μόλος, μόνος, πόνος, πότος,
πάτος, Πάτμος. — 548. ἈΝΑΚΡΕΩΝ-
ΠΟΛΥΒΙΟΣ (ἈρΠΑ, ΝΙΟβη, ΑὐΔός,
ΚαΥσων, ΡεΒένκα, ἙΛΙκὼν, ὨΜός,
ΝΙΣυρος). — 549. Ἀργία μήτηρ πάσης
κακίας. — 550. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ
(τὰ ἐν οἴ, κώμη, ἐν δεῖ μο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΖ'—120]

Μεγάλη χαρὰ θὰ μοῦ προξενούσε ἡ
ἀλληλογραφία μὲ Διαπλάσσοπούλα-ες
16 χρονῶν. Γράφατε πρῶτοι: Νίτσαν Ἀν-
τωνιάδου, Μυτιλήνη. *Δαίδη Γιολάντα*

[ΛΖ'—121]

Κοκκινόπιππο, σοὶ ἀξίζει ἐνὰ μεγάλο
μπράβο, πού κατάλαβες ἐπὶ τέλους
ποιὰ εἰμαι. Μπράβο, Γιαννάκη...

Σιάν-Φέη

[ΛΖ'—122]

Δὲν φοβοῦμεθα κανέναν θὰ μᾶς φοβη-
θεῖτε ὅλοι. κ' ὅποιος θὰ τὸ ἀρνηθῇ
ἄς μᾶς συστηθῇ. *Οἱ Δύο*

[ΛΖ'—123]

Ξανθὴ Ὑδραίοπούλα, γιὰτὶ δὲν ἀνταπο-
δίδεις τετραδιάκι; Σαρπηδῶνα, σ' εὐ-
χαριστῶ. Περμένε. *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι*

[ΛΖ'—124]

Τάνταλος—I. Κάρκας. Μὰ γειὰ τὸ ψευ-
δώνυμο. *Ξανθὸς Ναυαρχος*

[ΛΖ'—125]

Ὅλους τοὺς εὐχρηθέντας ἐπὶ τῇ ἐορτῇ
μου εὐχαριστῶ θερμῶς. ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ-
ΡΑ, γιὰτὶ δὲν ἀπαντᾷς; ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ,
ἐσῆρετε ἐπὶ ἀλληλογραφίᾳ; (Διότι: Νίκ.
Κομποτόν, Ἀναργύρειον Σχολὴν, Σπέτσας).
Εσῆρετε ἐπὶ ἀπεχώρησά τῆς Τριανδρίας II;
Εσῆρετε ἐπὶ δὲν ἐνδιαφέρομαι ἂν μὲ ἀπο-
καλύψετε; Εσῆρετε ἐπὶ θὰ ἀποχωρῶ τῆς
κινήσεως ἐπὶ μικρὸν χρονικὸν διάστημα;
ΤΕΛΟΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ἢ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟΣ ἐρω-
τηματικῶν ἀγγελία μου.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΛΖ'—126]

Κοκκινόπιππο—Μάνσης. Ἀρχικατά-
σκοπος 22—Παγανόπουλος. Δὲν εἰμαι,
οὔτε ἦμιον Ὀλυμπίου. (Διὰ πλ. Βεβαίωτατα).
Ὀμίχλη